

Jo canto les meves solituds perquè em sobren

Un relat de: [allonsanfan](#)

Es un veure't i no veure't. Excuses de mal bevedor.

Ja el pilot escriu amb la tinta del que ja està cansat. No té més ganes d'ésser testimoni de les meves confessions. Quasi tot al final es torna quasi res.

Un cop mostrat el paper a qui ho havia de llegir prossegueixo. Es cert que cada ploma té la seva lletra? Llavors, a part dels que tenen llaços sentimentals, alguns grans escriptors, com Delibes que sempre n'emprava la mateixa. M'ha faltat un perquè, no el posaré posa'l tu. Suposo que es sobreentén.

No sé si mai t'he parlat de Roser. Si més no te'n parlaré ara. Aquesta noia intel·ligent i dotada per a les matemàtiques i qualsevol tipus de ciència natural té un temperament tan variable, tan carnavalesc. Resulta que aquest any se n'anà a Barcelona a continuar els seus estudis en un institut concertat. Allà ja coneixia gent però aquí els meus passadissos et troben a faltar. Noten que alguna cosa falta. I allò que falta, entre altres coses, es ella. També es fan llargs els passadissos sense un Manuel que t'empenyi per passar i un Fran que t'expliqui qualsevol cosa. Ara ni el Corb escriu. I com no, sense una Sandra que sembli perduda entre la seva altivesa i el sempitern somriure de maduixa. Trobo tan a faltar a tots els que se n'anaren que ja penso que el que queda d'institut es tan sols cendra.

Acabo de posar l'elapé. 'Rose of Cimarron'. Avui he sentit com els xiprers besaven el cel allà a dalt del turó de ponent del nostre estimat poble, millor dit, de la meva presó i d'on tu provens, encara que ho neguis. Es com les classes d'espanyols que hi ha: els que l'estimen i els que no. Els que ho accepten i els que no. En fi, ni un ni l'altre se n'adonen que l'estimen de la mateixa manera. Uns rasant-se el cap quan veuen la bandera i d'altres victorejant-la. Ja ho deia Unamuno. Encara no ha acabat la cançó i ja m'ha trencat el que queda del meu pobre cor. Rose of Cimarron. Una nit d'amor. Quina importància tenen els petons dels xiprers? Cap, res, buit. Thanatos per Eros.

'Y en aquel tablao del Sacromonte te vi' Sota la llum vermella fluïes com la sang. La teva falda deixava veure els teus encants, brillaven els teus encants en el teu ballar. I quan em mirares, un riu daurat els teus ulls eren. Aquelles 'palmas' i aquells 'zapateaos'. Aquell Jerez. I un nit d'amor entre llums i ombres. Entre fang i pedres. Vam aturar la vida amb les nostres mans. Aquella llum que surt dels teus ulls. I al final segueixo el camí i ja et veig penosament. Ja no brillen els teus encants en la meva soledat. Porta rere porta fins arribar al fang dels rius. Tot era per nosaltres només. I al final, segueixo caminant i amb dificultat et veig. Si et torno a trobar torna'm el cor, la cartera dona igual. En el 'tablao' ja no hi ets, només hi ha Jerez, ja no hi ha ni tan sols llum. I al final segueixo caminant en la meva soledat. Al final la teva pell atzabejada t'ha guanyat, jo tan sols vaig ser el de l'última nit.

Il·lusions marcides.